

LA TUIES

— M'agradaria veure les eines dels escultors en el moment de fer aquestes estatuets. Ha d'ésser una cosa tremenda, que arribin a foradar una pedra!

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

EL DIRECTO DE VALENCIA

Historia histórica, histórica y exótica que ha escrito esta semana nuestro director don Eleuterio Rufasta, con aquella alegría, para solaz y esparcimiento de nuestros suscriptores.

N. de la R. — A los lectores que no queden satisfechos les cambiaremos este artículo por una crónica de Marsillach y les obsequiaremos con un palillo.

Se llamaba Pepe Valencia y era uno de los más afamados boxeadores de su época. Había luchado con Alis, con Gastón, con Cañizares y con Vallespir. A propósito: ¿En qué se parece el premio gordo de Navidad a un boxeador que lo han dejado dos días estabornido? En que *no-cau* dos veces. ¿Y uno que monta un local para boxeo al teléfono? En que *hase-iring!* ¿Y un manager de boxeo a la segunda ama de casa la Pepita? En que siempre va con la toalla al brazo. ¿El colmo de un croupier que boxee? Perder por puntos.

¿Conque se descubrió el mojado del arbitrio de pollería y caza? Eso que decían que todos tenían la conciencia más limpia que las arcas municipales. ¿En qué se parece la cárcel al frío? En que es-taro.

En conmemoración de los que explotan a las sufridas y vejadas clases menesterosas (esto lo oí una vez a Emiliano en un mitin contra el ominoso impuesto de consumos) os voy a decir uno de siete reflejos: ¿En qué se parecen el racimo seco, la carne sin nivelina, la leche condensada, un baranda de la calle del Mediodía, mi costilla, un cartel del Nuevo, un animal que pica mucho y cinco nabos que me afeitaron al siete y medio cuando gobernaba Andrade? En que el racimo seco es pasa, la carne sin nivelina, lo mismo; la leche condensada, espesa, y un baranda de la calle del

Mediodía, también es pesa. Mi costilla, esposa y es-posa como yo le mando y un cartel del Nuevo es-posa por las esquinas, el animal que pica mucho es pussa y los cinco nabos que me afeitaron al siete y medio cuando gobernaba Andrade ni Tresols sabe donde paran. (?) ¡Guau, guau, guau, guau! (Esto lo digo yo para ahorraros el trabajo de decirlo vosotros.)

¿Qué decis ahora? Que he dejado estar al boxeador Valencia y que soy un mandria? ¡Id a ver la Sagrada Familia a ver si la hacen más deprisa. En las riberas del Turia hace muchos años que esperan saber cómo acaba el directo de Valencia, y tan conformes.

¿Ya sabéis qué oficio da menos dinero? El de impresor, porque siempre están a las cajas. ¿En dónde diréis que se le ha ocurrido a Orriols hacer un periódico? En un pozo. Sí, ¡hombres!, no habéis oído nunca decir que *La Verdad* sale del pozo? Recaditos a Clapera, el dandy de los reporteros, y a Marsá, que cada día crece más.

RUFASTA

Eco de Sociedad

La señorita Consuelito Portela, comunica a sus numerosas amistades que antes de salir para Madrid, establecerá turnos par e impar para atender todas las visitas que

se le hagan. Los pares han de ir por delante y los impares por detrás del chalet, para evitar aglomeraciones.

LO QUE COMPRARÁN NUESTRAS CELEBRIDADES SE SACAN EL GORDO

Fernando Fabra y Puig. Una botella de Céjro Oriente Lillo.

Salvadorcito Balseda. Niñas, muchas niñas...

La mamá del 19. Un coro de vírgenes.

José M.ª de Sagarra. Dos kilos de ripios.

Luis Capdevila. Seis hectolitros de coñac Domecq.

Adrián Gual. Un barómetro.

Julio Vallmitjana. Seis barandas.

Cullaré. Un prontuario de ortografía.

La Chelito. Un devocionario.

Antonia de Cachavera. Dos hojas de parra.

María Luisa (Fruta Street 5 pesetas). Tres juegos de clarinete, nuevos de trinca.

Emilio Junoy. Entendimiento y reflexión, que buena falta hace a los jóvenes.

La Retaguardia. Una rotativa.

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

Quando en el cine te den una bofetada, es que te has equivocado al sentarte y lo has hecho al lado de una mujer fea. No lo dudes.

Un cinegético

El susto más grande que he tenido en mi vida, tué cuando vi entrar en la casa grande el coche celular. ¡Horrible presagio!

Vidal y Guardiola

La vida es un soplo y los humanos, polvo. Yo me he pasado la vida entre soplos y polvos.

Chelito
(Año 14 a. de J. C.)

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Filósofo. Las teorías de Einstein son muy fáciles de comprender. Ahí tiene usted, por ejemplo, una demostración de que la casa de la bola no está en Barcelona. ¿Está en Madrid? No. ¿Está en Zaragoza? No. Pues si no está en Madrid ni en Zaragoza es que está en otra parte, y si está en otra parte, no está en Barcelona. Es más claro que el negocio de las Pompas Fúnebres.

A. V. Llana. Sí, señor. Los senos de una menor se parecen a una señora que cria gallinas en que ¡te-titas!

F. Ote. Las ballenas han desaparecido casi totalmente del Atlántico desde que las señoras no usan corsé.

Dandy. El colmo de un veterinario es herrar un huevo.

Un enamorado. Esa Virtudes por quien usted nos pregunta es modelo de un pintor, lo que no quiere decir precisamente que sea un modelo de virtudes.

Una aspirante a la de la lengua. — ¿Si herrar se escribe con hache? Esto pregúnteselo a Cullaré, que está muy fuerte en esdrújulos.

Cronista político. Tengo entendido que el señor por quien me pregunta usted ha vendido su negocio y será sólo senador. Hacía tiempo ya que decía que quería retirarse a la vida pública.

Un neurasténico. Si está usted aburrido, cómprese una máquina de sacar fotografías. Así no podrá decir usted que pasa la vida sin objetivo.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

El pudor

La D.r.t., la catxonda i mai prou alabada estrella, no fa gaires dies va visitar el nostre taller-redacció, i ens féu la gràcia de posar davant de l'objectiu per deixar-nos un record gràfic de la seva visita. Sempre amable i bona minyona, la D.r.t. es va deixar retratar en diferents «poses». A última hora li vàrem demanar una «postura» íntima, ben íntima...

Ella va oposar-se a la nostra pretensió.

— Però, dona — férem nosaltres, en to persuasiu: — quantes poses no ha fet més atrevides en els escenaris?

— Si, si, però allà era davant de cinc o siscentes persones i a n'aquí estan vostès tots sols!...

La seducció

La C.rm.t. R.b.l.t., la famosa entretinguda, contava, en un tè del «Royal», els seus records de joveneta a vàries amigues seves.

— I... digues — li preguntà una d'elles. — La primera vegada, com va ésser?

— Un cosí meu va abusar de la meva candidès. Em va adormir.

— Ah, sí! Com?

— Va agafar-me, va ficar-me la mà entre les faldilles i em va fer unes pessigolles tan dolces, que em vaig a dormir en els seus braços!

Els peus comprometedors

En J.s.p .l.l.d, a més de pesar noranta quilos amb torna, té la mala condició de posseir uns peus que despedeixen més mala olor que el Bogatell en dia de pluja.

Ell prou ho ha provat tot. Ca! *Ni por esas*. No hi ha manera de treure's aquella catipén.

Una tarda de diumenge, l'.l.l.d estava als toros. Assentat a sota d'ell, un pobre home aguantava aquell perfum donant-se als diables.

De prompte, el nostre home estirà un peu i digué a un company que estava al seu costat:

— ¡Chico, se me ha dormido este pie!

El que estava a sota d'ell, allavors, girà el cap, i...

— ¿Dormido dice usted?—exclamà.— ¡Muerto y putrefacto! Hace una hora que lo estoy oliendo.

La reconciliació

Vostès no coneixen en F.r.r.n C.ny.m.r.s? En C.ny.m.r.s és un jove escriptor, bohemí com tots els escriptors joves i ocurrent com el primer. En C.ny.m.r.s, el deliciós humorisme del qual ha omplenat planes senceres de LA TUIES baix un pseudònim mitològic, va barallar-se no fa gaire amb un subjecte per no sabem quines trifulques; mes

— Es a dir que no pot venir a sopar, perquè té una junta?

— Si, senyora. Es veu que es tracta d'una qüestió molt peluda.

al cap de poques nits es trobaren a la Rambla i segellaren la reconciliació amb una forta estreta de mà.

Però, veu's aquí que uns quants dies després, trobarem an C.ny.m.r.s i al parlar-li del fet ens contestà:

— Qui? Jo reconciliar-me amb Fulano? I ara! Mai de la vida!

— Com? No li vas allargar la mà i li vas estrènyer la seva?

— Si! Però ja feia estona que la tenia dintre la butxaca, que està foradada, i com que no porto calçotets, calcula lo que en aquell moment jo acabava de tocar! Ves si et sembla, sapigut això, que aquella estreta de mà era gaire digna!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

El barber de Gratallops

Aixó va passar, segons conta el meu avi, quan el centenari del descobriment de les Amèriques. Un xicot, fill de Gratallops, va baixar a Barcelona i es va emplear com a fadri barber en una botigueta que hi havia instal·lada al carrer Ample.

Feia pocs dies que el noi rapava barbes, quan un matí que estava servint a un client, l'amo, que en aquell moment no tenia res que fer i es passejava amunt i avall vigilant la feina, observà que damunt la tovallola blanca, impecable, que tenia el client lligada al coll, s'hi passejava un d'aquells animalets que piquen més que en Barretina quan té una bona tarda.

No cal dir l'esverament del nostre Figaro, que canvià de color a l'instant. Ràpidament indicà amb un gest al fadri lo que passava, assenyalant amb l'índex el lloc on es trobava l'animalet i ajuntant després les ungles dels dos dits grossos, feu una acció que el pobre pagès no l'entengué.

Ja en el comble de l'impaciència, el patró repetí la seva mímica dos o tres cops, mes el fadri, com si sentís plourer, continuà passant la navaja per l'afiladora.

— Vaja, prou! — cridà per fi el barber. — O el mates tu o el mato jo, talòs!

El sust que rebé el client fou dels que fan època. S'aixecà d'una revolada i creient que l'amo s'havia tornat boig i volia assassinar-lo, sortí precipitadament al carrer amb la tovallola causant de la tragèdia lligada al coll i la cara ensabonada.

Quan fou al carrer, la canalla, en veure'l, es va pensar que estava tocat del bolet.

— Volteu-lo, que és boig!

L'endemà, el mestre va tornar a facturar cap a Gratallops al seu fadri.

K. MELO

ODA A UNA MEUCA QUE EM VA COSTAR UN DURO

Ton cos encisador d'aventurera
exhala, com les flors, un perfum suau
i quan miren tos ulls fent la carrera
semblen purs i serens com el cel blau.

Res val en aquest món com caressar-te
quan s'ofrena ton cos, dins la cambreta,
i amb dalit luxuriós poguer abraçar-te
prenent, golut, petons de ta boqueta.

Son divins tos excessos voluptuosos,
tos xuclets de diablesa encisadora
quan uneix el plaer nostres dos cossos.

Mes ai! no puc seguir, dona traidora,
puix el mal que em vas dar em rossega els ossos
i el meu nano, pobret! encara em plora.

F. OLLET

— Ja em dispensarà, però jo tinc promès i no puc...

— Carat, quines pretensions! També tinc promesa jo, i no n'hi he dit una paraula.

CONTES RURALS

A pagès, com a pagès

TOTHOM en parlava; anava en boca de tots, però ningú en sabia res.

Tot Sant Hilari era un *rum-rum* per criticar i botzinejar, però donya Laura, la *Solitària* com li deia tothom, prescindia de tots i vivia en el poble en un absolut aïllament.

Algunes voltes se la trobava a la *Font Vella*, altres a la més propera del *Pico-Pico*, però com que a n'aquests llocs d'esbarjo hi havia sempre excés de concurrents i de manfles, donya Laura no sovintejava gaire els seus passetjos per aquells indrets, i, encara, quan hi anava, ho feia passant per dalt, vorejant la barrancada i fugint de la xafarderia de la carretera amb pretensions de passeig.

Es pot dir que sols havia creuat converses tirades amb el *Jaumet*, el *dels cantis*, cada vegada que cap al tard, amb el seu carretonet li portava l'aigua fresca i gemada d'aquella deliciosa encontrada.

Era una dona soperba donya Laura.

Deuria vorejar allavors els trenta anys. Era alta, garrida, mamelluda, i amb uns flancs i un garrot de cuixes capassos d'enterbolir el cervell a l'home més fret en qüestions d'estètica femenina.

Els jovenets, en veure-la passar, li clava-ven la vista àvidament, desvergonyits, escrutant amb la mirada l'úberima escultura del seu cos excitador; els vells, encara verts, la seguien poc a poc, amb les mans a les butxaques dels pantalons i de tant en tant s'en veia desaparèixer algun dintre d'una entrada, apoiant-se en les parets i tremolant i pantejant com pres d'una extranya excitació.

Tots els intents d'aproximació a donya Laura per part de l'element mascle de la colònia, havien fracassat. Contribuïa a totes les festes, a totes les suscripcions, però sempre feia sortir a l'Agneta, la seva dona de confiança, per rebre els peticionaris. Ella no en volia saber res.

Quasi cada dia, de bon matí, sortia amb el seu auto cap el Balneari i, a l'arribar un xic més enllà de la *Cara de l'home*, saltava del cotxe, dava ordres al xòfer pel retorn, i ella seguia a peu, carretera enllà, fruit de la bellesa d'aquelles darreres es-tribacions de les Guilleries i cercant en el paisatge emocions que sols la naturalesa amb els seus infinits reflexes pot proporcionar-nos.

En arribar al Balneari, prenia un parell de gotets

d'aigua i, calmosament, seguia el seu passeig riera avall fins més enllà del llac, on cada dia hi trobava el *Quicu*, el bover, que amb el seu ramat de bous i vaques posava una nota moguda a n'el paisatge.

Ell i el *Jaumet* eren els dos únics amics de donya Laura i amb ells sostenia llargues i animades converses, que mai havia tolerat als jovenots presumits i ridícols de la colònia.

El *Quicu* era un galant minyó. Colrat pel sol de l'estiu i endurit per les inclements hivernades, s'havia criat com un hèrcules salvatge. El seu pit armònic i emmarletat i els seus muscles fortament acusats, feien endevinar en ell l'home sà i robust que malhauradament sols a muntanya pot trobar-se.

Donya Laura es passava hores i hores parlant amb ell, i, de tant en tant, es complavia en portar la conversa per viaranyes un xic escabrosos que enterbolien el cap del pobre bover, sense que perxò s'atrevis a rompre la distància d'estaments que el separava de l'hermosa forastera.

— I no t'aborreïxes, tot el sant dia per aquests prats sense més companyia que els bous i les vaques? — feia donya Laura.

— Què vol que hi fassa jo, pobre de mi, si l'ofici s'ho porta?

— Ja és una vida ben bèstia! Sempre sols, aïllats de tothom! Diuen que molts pastors, assedegats de fembra, s'abraonen a les gosses que porten per guardar el ramat: Es cert això, *Quicu*?

— Malesvolenses, senyora, malesvolenses!

Aquestes eixides de donya Laura despertaven en el *Quicu* rabiosos instints de bestialitat que reprimia ajassant-se per terra i recorgalant-se com un mal esperit, o alsant-se i enjegan amb la fona un parell de codols a les vaques massa apartades.

— Ira de Deu! *Monsa*! Ruix!... Vacal!... Té, maleïda!... I el coanol bronzia com una sirena, al sortir rabent de la fona.

— Deixa-la, *Quicu*.

— Em fan pertènyer molt, senyora!

— Seu, home, seu, i no t'hi amohinis.

— I no t'agrada el *Lohengrin*?

— No, noia; és una pessa massa llarga.

— Ah, dolentes, ja sé de «qui» parleu!

El *Quicu* s'assentà, i al fer-ho deixà anar una riallada que retrunyí per tota la fondalada.

— De què rius ara?

— Mireu, senyora, mireu.

— Què?

— El *Quitllu* i la *Reversa*!

Donya Laura girà la vista i es quedà contemplant el quadre que el *Quicu* li ensenyava. En mig del prat, retallant-se hermosament damunt de la verdissa com una escultura, un bou s'havia abraonat damunt d'una vaca engrapant-la per les anques i fent inútils esforços per a fecondar-la.

La vaca es defensava clavant cosses i embestint al mascle quan podia desfer-se d'ell.

— Es barallen?

— Es que la *Reversa* no fa ali amb el *Quitllu*. Són pas amics! Ruix!...

La lluita dels dos animals continuà i donya Laura, bo i contemplant-la sentí que tota la sang li bullia.

Cercà una roca propera i s'hi assentà.

El *Quicu*, estirat davant d'ella, no gosava a mirarse-la. Un formigueix extrany el martiritzava per tot el cos i les mans se li crespaven com sarments.

Ella tragué un llibre i el fullejà sense llegir. La vista se n'hi anava vers els animals en lluita. Estava neguitosa. Per fi, digué mirant-se el *Quicu* per damunt del llibre.

— Quina xafogor!

El *Quicu* no contestà. Una arruga li havia entenebrit extranyament el front i mirava... mirava fixament a donya Laura, sense dir paraula.

Ella assentada a la roca, la faldilla un xic recollida deixava al descobert un garrot de pantorrilles tornejades i excitadores, que feien més hermoses les mitjes de seda agrisades.

Donya Laura s'adonà desseguida de l'estat del pastor i una xurriacada de desig la somogué tota. Les cames, maquinalment se li separaren i el

Quicu acotà el cap contra la terra, amb la vista clavada a un punt fixe.

Donya Laura restava indiferent com si no hagués esment del bell panorama que oferia al *Quicu* i procurant, encara, que podés dominar-lo a bastament. Desvergonyida, reptadora, feia que el pobre pastor passés el martiri contemplatiu de les seves bellesa més íntimes, oferint-li les carns fortes, tremants, en una temptació irresistible.

El *Quicu* seguia amorrat a terra, ert, rígit, els ulls sortint-li de les òrbites i engolint saliva penosament, com si patís d'engines.

Ella, de tant en tant, de cua d'ull, llensava una llambregada damunt d'aquell pilot de muscles que tenia vensut als seus peus i reprenia la conversa:

— Encara lluiten aquella parella!

— Encara?, preguntà el *Quicu* amb una veu seca que quasi no li sortia de la gola. No els veig desd'aquí.

— Apròpe't.

El *Quicu*, sense alçar-se, rastrejant, s'apropà al lloc on estava donya Laura, fins a quedar a ras dels seus peus. El *Quitllu* i la *Reversa* lluitaven ara desafortadament i el mascle semblava per fi haver-se imposat.

Donya Laura, enmandrida, alçà displicentment els brassos i tota ella feu un extremiment de cos, tirant els seus pits magnífics enfora, el cap endarrera i les cames vers el pastor fins a fregar-li lleugerament la cara.

Els animals ja no lluitaven. El *Quitllu* damunt la *Reversa* tintinejava esbufegant, mentre la vaca girava la banyuda testa vers el seu vencedor amb aire resignat.

— Ara! Ara! — cridà donya Laura. Mira *Quitl...*

No pogué acabar. Uns brassos de ferro l'agarrotaren, li obriren les cames, i sense defensa possible, es trobà estesa damunt la catifa verda mentres el pastor tintinejava i esbufegava com el *Quitllu*.

VÍCTOR RIPALDA

Innegablement en Rafel s'ha lluit amb el seu present. Es la pessa més llarga que he tingut a les mans!

Un espectacle car

D'això que vaig jo a explicar han passat ja alguns anys. Figurint-se que allavors encara és parlava d'en Collaso i en Pich no havia arribat a la popularitat, tan justament conques-tada, de que gaudeix a Barcelona.

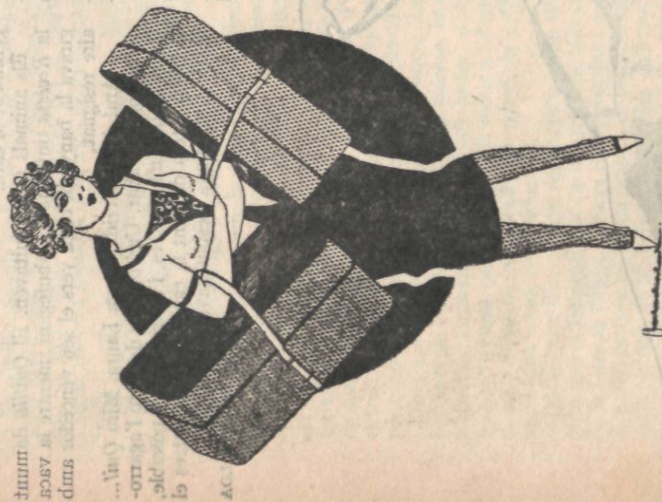
Jo vivia en una dispesa del mig desaparegut centre de la Tapineria. No és que el veïnat fos dolent, puix tothom era gent treballadora i de cos-tums morigerats; mes un jorn, una xicoteta anda-llussa, acompanyada d'un que va fer creure al propietari que era el seu marit, llogà el primer pis d'aquella casa quasi patriarcal, i des d'allavors, la nostra pau hagué sofert un fort sotrac.

Perquè allò era un escàndol continu. Tots els dies es veien entrar homes diferents al pis. S'em-borraxava, cridava, un dia es va barallar amb un d'ells i li va agafar un treball, en fi, allò era el dis-loque.

Un matí que em llevava per a anar a classe — jo allavors feia creure a la meua família que seguia la carrera de farmàcia — vaig topar per l'escala al senyor Quimet, el veí del segon pis.

— Ha sentit quin burgit aquesta matinalada? — li vaig preguntar. — Aquesta xicoteta del primer pis cada dia està donant espectacles!

— Oh! — em va respondre el senyor Quimet. — Molt pitjor no és això. És que són a duro l'entrada!

Tots els promesos que tenia m'han plantat i, ja ho veuen, m'he quedat a les «capes».

El just mig

Fa dos mesos que la Pilar és promesa. La Pilar és una xicoteta molt ingènua, que va ésser educada entre reverendes mares i quasi no sabia per quin forat es veu el món, si alguna companya ardent i complascent no li hagués explicat que un i una, destruint totes les regles de

— Estàs contenta, prenda, amb aquest agulla?
— Molt! I en prova d'agraïment, et permeté que me la col·loquis.

les matemàtiques, no fan dos, sinó que en fan un i a voltes fan bessonada.

Així és que la Pilar consulta sempre totes ses impressions de promesa a les seves amigues.

L'altra tarda, la Pilar estava al Ritz i el seu xicot, que tenia un amic malalt, l'havia anat a veure i trigava.

— Ah! — digué la Pilar a una xicoteta que estava a la mateixa taula que ella. — El meu xicot és molt

complet: tan aviat em besa les mans com els peus.
— Oh! — respongué l'altra, que es veu que llegia La TUES d'amagat dels papas. — Això és al principi, després ja es posarà en el just mig.

F. ABAT ENDRE

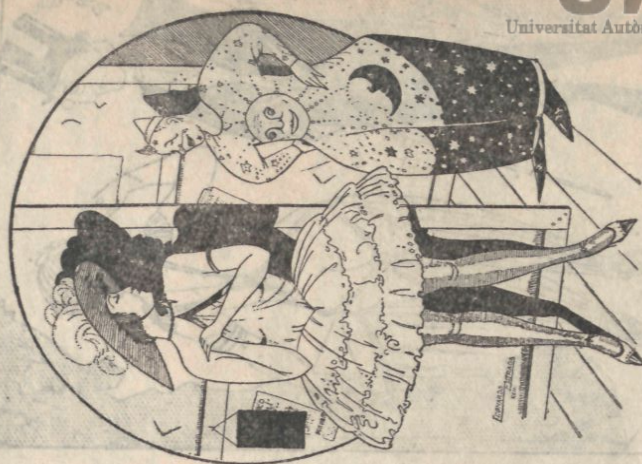
encara hi haurà qui digui...

La Carmela — ella és de Barceloneta i es diu Carme, però es fa dir Carmela perquè es pensin que és de Sevilla — és una bona xicoteta, sinó que als setze anys va fugir de casa seva i als disset ja era a Amèrica amb un *organillero*, i als divuit ja tirava pilota a l'olla de tant haver hagut de jugar amb unes altres pilotes. La Carmela, en-treguda avui per un senyor gros que té botiga de panyos, va trobar set homes — set, ni un més ni un menys — que es pensaren haver fruit les primícies de la seva joventut. I dels set, confessa ella que els sis darrers, com és natural, van con-seguir-la per interès.

La xicoteta, quan veu que la critiquen per això, s'indigna. Quina culpa té ella de lo que ha fet? La fatalitat, l'inexperiència, els mals consells, tot disculpa la seva caiguda.

— I després, què dimoni! — deia l'altre dia garlant amb una amiga seva al «Royal». — A veure si totes aquestes que em critiquen han estat set cops verges com jo. Cap! Tot lo més, un parell o tres devegades.

ARK ABOT

— Es veritat, Mimi, que t'has enamorat del senyor Bu-xedes?
— Perduament enamorada, figura't que em passa mil i setes setmanals!

ANTOLOGIA DE FRASSES POPULARS

La fi d'en Caga-elàstics

AQUESTA crònica es digna d'haver estat escrita per en Carreras Candi, el rebuscador més pacient que tenim a Catalunya. Si comptéssim els arxius, els poblets i els llibres que hem hagut de recórrer per a trobar l'origen de la famosa frase que encapçala les presents ratlles, ompliríem un volum quasi tan llarg com un article d'en Turull o una gasetel·la de comptaduria. Perquè nosaltres, humils com la violeta bosquetana i modestos com un còmic dolent, l'hem descobert, l'història d'en Caga-elàstics, i aquesta història es quasi tan interessant com la de *Juan Español*, que algunes cupletistes dolentes ens van estar cantant sis mesos i un dia — com les condemes judicials — als més acreditats safaretxos musicals de Barcelona. En Caga-elàstics, figureu-vos que era, no-res-menys, que un trovador, un trovador autèntic que visqué en llunyana època i que va escriure cançons tan inspirades i populars com el «Jo te l'encendré», «No t'estiris ni t'arroncis» i altres per l'estil que tan bona acollida obtingueren per part de l'intel·ligent i culta

—Sembla que has progressat, Diana.
 —I ara, Marquès, perquè ho diu?
 —Com que veig que ja surts amb trajo de primera tiple.

societat d'aquells temps, i que amb tanta de bellesa ha sapigut glosar en els nostres l'Amichatis.

S'esdevingué — i aquí comencen totes les dissorts del nostre heroi — que una formosa dama, el nom de la qual no mencionen les cròniques de l'època d'on hem tret la narració dels presents fets, oferí un premi important a la millor poesia que ensalcés la bellesa del cant del grill femella. El premi consistia en uns rics i artístics elàstics brodats per varies distingides damiselles amb el lema «No t'en desfacis».

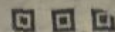
Fou el guanyador d'aital ofrena el nostre trovador, el qual, al rebre el premi de mans de tan alta dama, que amb tota la cerimònia li col·locà els elàstics i els hi cordà, senti una emoció tan violent que un cop acabat el discurs de gràcies se n'hagué d'anar a cert lloc, pres d'una forta descomposició de ventrell.

I la dissort volgué que al descordar-se els famosos elàstics no pogués contenir més els desitjos vehements que sentia, embrutant el premi de mala manera.

I acaba contant la crònica a que faig esment que «la donceylla donadora del premi ne sentí tal ofensa a l'assabentar-s'en, que manà que en el acte fos penjat lo trovador servint-li de corda els mateixos brodats e embrutats elàstics, motiu de l'aventura.»

I aquest és l'origen de fer la fi d'en Caga-elàstics.

L'ARXIVER DE LLOFRÍU

L'inofensiu

DESPRÉS de dos anys de prometatge, en Joanet, un bon noi a carta acabal, es va casar amb la Quimeta, la pubilla de cal Ventapets, xicoteta que abans de conèixer al seu promès n'havia fet de verdes i de madures.

Però en Joanet era més bo que el pa de Viena i de més bona fe que un municipal, i ni va adonar-se del passat de la seva muller ni de les seves conseqüències.

El casament d'en Joanet i la Quimeta fou tema per xafardejar més de tres mesos tot el poble. Que si se l'han ben rifat, que si ella era una mala pussa, que si de petita ja la van trobar en un pallier amb el fadrí de cal Gras. En fi, cadascú hi deia la seva.

Només l'apotecari, que era un home equànim, sentia compassió del pobre Joanet.

— I perquè vos hi heu de ficar, pobre noi? Ell és una bona persona, que no ha fet mai mal a ningú.

— Ja té raó, ja! — respongué un dels que l'escoltava. — Miri si no ha fet mai mal a ningú, que ni a la seva dona n'hi va fer la nit de nuvis!

P. OLLETA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

L'explicació dels somnis

No dubteu de què a n'aquest món els somnis tenen una missió a complir i que lo que veiem a la nit, entre núvols i amb el cap contra el coixí, és la «planeta» de lo que tard o d'hora ens ha de passar. Ja ho sé que això a n'els descreguts, a n'els ateiols de les ciències ocultes, els farà molta gràcia, però els fets són fets i l'exemple que vaig a posar potser farà canviar de criteri a tots els que escriuen que això dels somnis són falòrnies.

La Ramoneta era una noia xamosa i trempada com un ginjol, que feia anar en enrenou tot el taller del senyor Palaudàries, sastre afamadíssim de la ciutat dels Comtes. Aquell dia els fadrins i les oriciales les varen enfilar per explicar els somnis i lo que «resignaven», i a l'arribar el torn a la Ramoneta, que era el desvergonyiment en persona, va començar així:

— El meu cas és una demostració palesa de què els somnis tenen sempre un *fondo* de veritat. Jo, una nit d'estiu, vàreig somiar que sortia a passeig amb el meu promès i que vàrem anar ben juntets i agafadets del braç, cap als afores de la ciutat. Era una nit de lluna magnífica. L'Arcís, el meu promès, em deia coses molt agradoses a cau d'orella i de tant en tant em feia algun petonet, mentre amb les mans s'aprofitava com un lladre, ficant-me-les cap als dintrès.

Jo caminava com suspesa per uns núvols suaus i gronxadissos que em portaven cadenciosament sense tocar a terra.

L'Arcís, a l'embocar un carrer molt solitari, em va agafar per la cintura i m'apretà fort, molt fort. Jo tremolava d'emoció; ell també tremolava, però d'una altra cosa. Em passava les mans pels pits, per les anques, per entre les cames. Jo sentia un ben estar dolç, inefable i desitjava que el somni fos ben llarg, ben llarg...

— D'un pam? — preguntà burleta l'aprenenta.

— Calla! Després, l'Arcís em va agafar més fort, em va fer més petons, em va arrambar a la paret i vaig notar que m'alçava les faldilles. Quin somni més dolç! — Arcís!, sospirava jo. — Nena, nena meval, mormolava ell en to baix, calent, persuassiu. De sobte, vàreig perdre el món de vista, efecte d'un cop molt fort que em va donar l'Arcís més avall de la cintura. Quin somni! Quin somni!... I, quin cop!...

Tot el taller esperava el rinal, però la Ramoneta, donant el conte per acabat, va agafar una ermilla i es va posar a cosir. L'aprenenta, més atrevida que les altres, va fer amb aire de menyspreu:

— Doncs no hi veig el «fondo» de veritat que ens deies al començar.

— És clar que no li veus, com que la veïtat havia sortit del «fondo» en forma de criatura, si no vaig depressa i corrents a veure la llevadora!

I ara, els incrèduls aneu dient que això dels somnis són falòrnies.

RIPALDA

□ □ □

Déu dona faves...

XANO, xano, tota plorosa, la Quimeta, casada des de feia quinze dies amb en Pau, l'hereu de can Manetes, se n'anava carretera amunt, cap a l'hostal on havia nascut... S'en tornava a casa dels seus pares a dir que no volia estar-se més amb el seu marit. Tenia ben presa la seva determinació.

Quasi, quasi, no li mancava del tot la raó. En Pau no era un mascle, era més que un mascle: era un matxo; i la Quimeta, que havia arribat al tàlem nupcial verge de cos i d'ànima, desproveïda de tota iniciació, sofria cada nit un verdader suplici quan el colós, irritat, la feia seva...

Prou sa mare, la vesprada de la cerimònia, li havia explicat que el casament era una cosa que al principi semblava un xic dura de passar, però la Quimeta no podia comprendre que ho fos tant i tant de dura.

I així, plorant com la Magdalena, la Quimeta féu la seva entrada a la casa pairal.

— Què tens? — li preguntà sa mare. — On vas?

— Jo no vull estar més amb en Pau! — digué la pobre noia. — Em matriarà! Allò es un monstre... Cregueu, mare, que és molt dur de pelar.

— Mare de Deu, i quina criatura! — exclamà la

mare. — Quan tothom enveja la feva sort, d'haver-te pogut casar amb el xicot més guapo, més ben plantat i més ric de tota l'encontrada, encara tu et queixes! Ai, bon Deu! Ja és ben veritat que Nostre Senyor dona faves a qui no té queixals!

— No, mare, no... — respongué la Quimeta sense deixar de plorar. — Es veritat que Deu dona faves, però una cosa són les faves i una altra les pastenagues!

BONA PESSA

□ □ □

Les bales d'en Rafelet

EN Rafelet, amb tot i els seus tretze anys i estudiar ja el segon curs de batxillerat, tenia una afició boja a jugar a bales i això li feia perdre moltes hores d'estudiar.

El seu pare, empipat de què en Rafelet perdés el temps jugant a bales, donà ordre a la Lluïsa, una minyona jove i bonica com un bitllet de banc (naturalment que essent dona havia de ser una bitlleta i no un bitllet), de que cada dia, al tornar el noi de classe l'escorcollés i li prenguéss totes les bales.

Ja poden comptar que aquesta decisió no va agradar gens al estudiantet i un dia, quan la minyona l'anava a escorcollar per pendre-li les bales, li digué mofeta:

— Avui si que no me les trobaràs, Lluïseta!

— Que no? Ja ho crec que te les trobaré!

I començà a regirar-li totes les butxaques. Efectivament, ni a les butxaques de fora de la jaqueta ni a les de l'infern hi portava cap bala. Passà després a escorcollar-li les dels pantalons i al ficar la mà a la butxaca esquerra, es trobà que era foradada i que els dits entropessaven amb un bulto no gens sospitos.

— I ara, Rafelet! — va fer la minyona, tota envermellida.

— Ja veuràs; jo t'ho diré: Com que tenia la butxaca foradada, m'he posat les bales dintre aquesta bossal. Toca, toca, veuràs com hi són.

Des de aquell dia, la que té una afició boja a jugar a bales és la Lluïseta i es passa hores i hores escorcollant a n'en Rafelet.

DON JOAN

□ □ □

El "Caramell"

BARRA CON la d'en Dionís hauria estat difícil, no superar-la, sinó ni tant sols igualar-la. Per xò li deien el «Caramell», perquè realment sols a un caramell de gel era comparable la seva frescura.

Desvergonyit i trempat com un sabre de Toledo, per grosses que li passessin, mai perdia la serenitat.

Patia mal de cine, i quan un pateix mal de cine, les dones que se li assenten al costat durant la projecció, ja es pot dir que han begut oli.

Aquest dia va entrar al Coliseum i després de pegar llambregada dintre la sala, prengué seient al costat d'una torre en forma de senyora, que sols de mirar-la ja feia descordar l'ermilla.

Naturalment, als cinc minuts havia ja iniciat en Dionís els atacs a «mano armada».

La senyora, que es veu que no estava per brocs, al sentir que el minyó li tactejava les cuixes, s'enretirà prudentment. Però en Dionís, quan tenia el bras estirat no el donava a torcer tan fàcilment, i continuà «ficant ma». Nova enretirada de la senyora i nou atac per part del «madrugón».

Per fi s'acabà la pel·lícula i a l'encendre's el llum, la senyora digué tota empipada, encarant-se amb l'impertinent:

— Vol fer el favor de no rascar-me més les cames, desvergonyit?

Tota la llotja es quedà mirant a n'en Dionís i esperant veure com es justificava.

Aquest, sense perdre la serenitat, s'alçà ceremoniós i digué a la seva veïna.

— Dispensi, senyora, és que tenia picor, i a les fosques, em creia que em gratava la meval

RUQUET

□ □ □

La rendició condicionada

EL senyor Pascual, malgrat els quaranta cinc anys, estava encara molt fresquet i les femelles li agradaven d'allò més. Tant que iniciat per una rossa italiana que va conèixer a ca la Cinta, a certes variants dels plats amorosos, una nit demanà a la seva muller, la bona de la senyora Marguerida, que, en lloc d'entrar per la porta de davant, el deixés entrar per la del jardí.

— I ara! — digué la pobre dona — Per aquella porta tan bruta? No veus que la claveguera hi desemboca i fa molta pudor?

— No hi fa res — insistí ell.

— Be, be! — respongué llavors la senyora Marguerida. — Ho farem com tu dius. Però mira que tenint aquella porta de davant tan bonica, volguer entrar per l'altra!

Mes veu's aquí que, sens dubte, allissonada per aquell pas que havia donat, la dona del senyor Pascual volgué tastar altres coses. I una nit, mentre es despullaven, digué tota seriosa al seu marit:

— Havia pensat una cosa, Pascual.

— Què?

— Que com que tu t'has acostumat a entrar per la porta de darrera, i és un xic baixa, en justa compensació t'hauries d'ajupir una mica.

I aquesta volta el senyor Pascual no tingué altre remei que conformar-se i doblegar els genolls.

LLUCI FER MIN

Conte premiat del número passat:

La nit de Reis

L'altre dia *La Publicitat* publicava un article tractant de l'indústria lletera als Estats Units i parlava de la «llet certificada».

Veu's aquí una mena de llet que nosaltres no coneixiem encara.

Els soldats B. Aguadé Rodón, Pere Ventosa, Josep N. Eduard Mateu, Francisco Ferré, i Josep Bazán, del quart Regiment de Capadors Minadors, segona Companyia expedicionària, actualment destacats a Tizzi-Azza (Mèlilla), demanen una padrineta de guerra ben castissa i ben nandulandesca (una per cada un, eh? no una sola per tots ells).

Animar-se, gentils poncelletes barcelonines que no teniu xicot, i mireu d'endolçar un xic la existència dels pobres i soferts soldadets que lluiten contra el fiero marroquí.

Parte que va ésser enviat per un alcalde del vell règim a un governador civil de provincies:

«En esta población se ha presentado un caso de peste bubónica y se lo mando a V. E. atado codo con codo y entre una pareja de la guardia civil para que V. E. decida lo procedente.»

Ja és molt portar lligat un caso i entre dos civils!

— I les postres com les voldrà, Ernest?
— Amb... amb... dos matalasos.

—Suposo que la senyoreta estarà contenta dels meus serveis?

— Moltíssim. Vostè és el criat que millor sap fer la llimpiesa de tots els que he tingut.

El flautí

ESTAVA jo aquella tarda dintre el mingitori — eh, que parlo fi? — quan entrà i es posà al departament del meu costat un bon hom que, apenes començà a canviar l'aigua de les olives, em va posar com si m'hagués abocat una regadora.

— Home! — vaig protestar, ple d'indignació. — Tingui un xic més de cuidado! M'ha embrutat tot!

— Perdoni, jove... — mormolà humilment l'interpel·lat. — No és culpa meua, sinó una desgràcia molt gran que estic passant aquests dies. Figuri's que... vaig rrelliscar... ja m'entén, oi?

— Si, senyor, sí Però, i què té que veure això, amb lo que jo li dic?

— Si que té que veure, perquè com que tinc quatre o cinc forats, és clar, sembla que regui.

— Bueno, bueno! — li vaig dir jo allavors, compadit per la desgràcia. — Així no tinc res que dir. Vagi i que es millori aviat.

Dies més tard el vaig retrobar en el mateix lloc.

No crec que sigui precis dir-vos que, immediatament, em vaig posar en guàrdia davant del ruixat que se m'esperava. Mes l'home ho degué notar, puix va dir-me desseguida:

— Oh! No s'aparti, no, que ara ja no hi ha cap perill!

— I doncs? que ja està curat?

— Curat, no encara, però, ja veurà. Com que a cada moment em passava lo que em va passar amb vostè, doncs, miri, ara he après de tocar el flautí, i ja no taco a ningú.

KAR BASA

DESDE EL
PALCODE
L'ONCLE

UN servidor ha fet campana quinze dies. Tenia mal de dones. Oh! no vos esvereu ni doneu equivocada interpretació an aquests mots. El meu mal de dones no era una cosa d'aquelles que s'amaga i que fa fer tuf d'aigua fencada. El mal de dones que jo tenia era mandra, malaltia que, com tothom sab, ataca molt al sexe femení, sobre tot a l'hora de llevar-se i a la de fer el dinar, i que sols desapareix a l'hora d'anar a veure l'amic o de xafardejar amb les veïnes.

Mes dijous a Romea hi havia estrena, i una estrena a Romea és cosa que cal no deixar perdre. Romea és el darrer baluart del senyor Esteve, de les senyores grasses i de les nenes maques, habillades a la manera de fa quinze anys. I això, que ve a semblar un retorn a la bona vida, pels que fem vida de cabaret, de ressopar al «Grill Room» i de ficar-nos al llit a l'hora que retiren els serenos i que arriben a la Boqueria els carros de broquil i de coliflor, resulta una mena de sanatori.

A Romea, segons em va dir la veïna de la porta de davant, que ven carn al Ninot i els diumenges du unes arracades amb dos brillants que semblen dos cigrons, feien una cosa den Montero que deia no sé què de l'Emilio, la bona dona l'havia errada d'un accent. Havia llegit *El Milió de l'orfaneta* als cartells, que segons resulta és una pel·lícula parlada que es va estrenar fa temps a París, amb un èxit sorollós. Són quatre actes i dotze quadres (un i tres més, respectivament, que a ca la senyora Petit, establiment que Deu ens conservi molts anys, per honra i gloria de l'Atracció de Forestars) molt hen con-juminats i on la Marieta Morera i el senyor Guitart van demostrar un cop més lo molt que valen. En Montero, artista polifacètic, no cal dir que va treballar com un negre dels que no fan festa, i que tothom va sortir del vell teatre català amb ganes de tornar-hi.

Divendres anàrem a «Eldorado» i, senyors! no hi ha dret! El senyor Rufasta, que ens acompanyava, per poc es fereix i dona un disgust a tots els de la casa i a la senyora Lliberata, la seva digna i catxonda muller. Figurint-se que els senyors Asenjo i Torres del Alamo li han copiat tots els xistos de *La Retaguardia* de fa poques setmanes. No es pot ésser popular, vatua el fustell d'un carro!

Diumenge a la tarda — ja veuen que nosaltres som gent molt ordenada i que fins fem les ressenyes cronològicament — portàrem la canalla de casa a Novetats, per tal que es distreguessin una estona amb els ploms, que deia la dona que em cosia els calçotets quan jo era solter, Deu l'hagi ben perdonada. Hi vàrem passar una bona estona, perquè a més de la gent que fa riure, també hi ha alguna senyora que fa lo altre i que amb el trajo de gimnasta deixa marcar unes formes que a un hom li fan sortir el cartutxo de calderilla. Hi vàrem veure, entre altres números, als Armandy, una gent que fa més equilibris que nosaltres per pagar el pis a primer de mes.

I per fi de festa, que en amor com en teatre el final és lo millor, hem fet avui una escapada al Principal de Gràcia per veure a la gentil cupletista Pepeta Iris. Creguin que és una cosa que s'ho val. El públic la fa repetir a cada cuplet, i jo també repeteria amb ella, sinó fos perquè em trencarien les cames. En *El saltiró de la cardina* està com per menjar-se-la sense aperitiu. Ai, Pepeta, quina mossegada!

EL COSINET DE LA TUIES

De la vida alegre

LA revista de l'Edèn ha sigut millorada — si és que lo bó es pot millorar. Hi han afegit dos nous quadros que donen molt que pensar: es tracta de l'infern, i allí ni han fet cap xicotes tan maques com la Soviet, la Cueva i la Blasco, tres pobres noies que no han fet altre pecat, que jo sàpiga, que el de deixar-lo segons a qui.

De nou hi ha la Dorita, la Bella Dorita, l'autèntica, tan fresca i bonica com una rosa fresca, i sempre disposada a captivar pecadors. I de la qual aviat vos en explicarem una cosa que vos agradarà molt. La Pepita Cortés, rossa com un fil d'or, canta com un rossinyol i engresca com una mala cosa.

La lluna segueix essent el plat fort del Monte-Carlo. Ara hi han afegit un sens fi de *sketchs*, que segurament seran de l'agrado del respectable. La prop-vinent setmana en parlarem, tota vegada que en el moment d'escriure aquestes quartel·les tot just assegen.

L'Alcàzar sembla que per fi s'obre. De moment hi han anunciades l'Emilia Piñol, pels pinyols i per l'ingenuïtat; la Maria Casanovas, per lo bonica i entremaliada, i un sens fi de nenes que faran tronar i ploure.

La Carmen Vargas segueix d'astre al *Pompeia*, ella, la Murcianita i la Fuentes — que mana, ja ho crec, que mana — segueixen essent el plat fort de la casa.

Al Sevilla comparteixen les calderades entre lo seri i lo jondo.

Al foier hi ha lo milloret que corre dintre del flamenc, i al concert s'hi veuen xicotes tan castiçes com l'Alba, la Sarin, la Niña Corín, la Flori, tan castissa, la Moreno i la Raquelme lluint aquella veu i fent caure la baba a la concurrència. Amb tot això en Juanito, el simpàtic regisseur de la casa, l'emperador dels caliquenyos i dels de set i mig va tirant de la rifeta.

La família del Moulin fan tot el que poden per complaure al públic, dones de preu, begudes de primera i espectacle la mar de castiç. De dones tot segueix igual: moltes i totes boniques, que ja és molt dir. No s'hi veu cap cacigall en aquella santa casa.

El gran Paco, l'amo del *Novelty*, per lo vist vol tirar la casa per la finestra, doncs ademés de la Fernandita del Valle, la Claver i la Margarideta Vila, ara hi ha de nou la Francès, aquella xicota tan pleneta que sembla un cupido. Vaja, tripita!

El senyor Petet tampoc s'adorm, ja que al *Royal* hi trobaren un bé de Deu de xicotes, que sembla les hagin triades. Ja en són de quitlles, ja! Sobre tot aquell floret d'escultures que surten a l'última part.

De concertistes hi ha la Pepeta Sánchez, l'Olivia i la Peiró, que fan caure d'espatlles a qualsevol mortal que se les miri massa.

Al *Folies Bergère* s'estrenà amb gran èxit *Cri-Cri*, una revista que portarà gent. Hi prenen part els de la Troupe Mundial i l'Alady, i de xicotes la Ibarra i la Carmen i Wernaf.

Al *Lion d'or* segueixen amb la Madó de Rosans i la Paquita Rosa. La Paralel·lo hi fa entremaliadures, i el simpàtic Jak, remenant còctels al Bar americà. Creguin que val la pena de demanar quelcom, pel gust de veure'l remenar. Ai, lladre! Té, té i fél..

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRIU

S. Gelmá. És més vell que en Junoy i més brut que un negoci del Marquès de la Bombilla. — J. Huerta. Potser li ficarem. — J. Barbé. No té final. Veurem de ficar-l'hi. — Banyetes. El primer el traslladem al senyor Rufasta i el segon al senyor Cove. — Els nois de la vida. No volem res amb el clero i a més és més llarg que una nota oficiosa. Vagin enviant que farem fira. Saludin als nandulandescs de Manlleu. — Rifeta. No es descoratgi, amic, algun dia li tocarà i potser amb repicó.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquillinat, Rebuts, Entrega, Comandos (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 45 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulls duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulls triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya).
Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
i Centres d'Específics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de
Victorià Vázquez
Exlt de CARMEN VARGAS

Monte - Carlo

Tots els dies
S. M. la Luna-El Talismán de Venus

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENC que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE / Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)
Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.ª, 1.ª

— Maestro BRULL —
Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, cal- toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La
Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels que hagin ensopegat-Lavetjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXY-MEL i SERRA.
Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall
«EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral.
Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolf

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— I dius que parlàveu de negoci amb aquell jove del cine?
 — Sí; d'un negoci molt gros que teniem entre mans.